

Odtrhl jsem se od ulice a šel jsem dovnitř. Došel jsem k bytu a odemkl jsem dveře. Jak jsem se octl v předsíni, vyběhla z kuchyně maminka. Byla postrašená.

„Danny, zaplať pánbůh! Co já prožila strachu!“

„Proč?“

„Co to bylo? To střelení.“

„To nic. Jeden Němec střelil u Kaldounů po vlajce.“

„A nestalo se nikomu nic?“

„Depak.“

„Zaplať pánbůh. Kdes byl, Danny? Nemáš chodit ven, když je to takhle.“

„Ale já byl u Šerpoňů. Mami, uděláš mi čaj?“

„Zmok si, vid?“

„No. Chtěl bych se trochu vypotit.“

„Tak si vlez honem do postele. Ještě z toho nastydneš.“

„A uděláš mi čaj?“

„Hned, už du.“

„Díky,“ řekl jsem a šel jsem do pokoje. Stáhl jsem červenou příkrývku s postele a rozestlal jsem peřiny. Pak jsem si zul boty a šel jsem si je dát uschnout do předsíně. Potom jsem si svlíkl šaty a naházel jsem je na zem. Oblékl jsem si pyžama a složil jsem šaty na židli. Mít na sobě suché pyžama byl dobrý pocit. Kalhoty byly úplně promočené. Vjel jsem nohama do bačkor a odnesl jsem kalhoty do kuchyně. Maminka stála u stolu. Na elektrickém vařiči byla čajová konvice. Maminka se na mě otočila.

„Si úplně promočenej, vid?“

„Nojo.“

„Pověš si kalhoty na šňůru.“

Snažil jsem se na mokřích kalhotách vymačkat puky. Nohavice byly dole úplně sežvaněné. Jak jsem je vzal do ruky, dala se do mě nepříjemná zima.

„To nech, Danny,“ řekla maminka. „Já ti to potom vyžehlím, až to uschne.“

„Tak to mám jen tak hodit na šňůru?“

„Ano.“

Voda v konvici začala syčet. Hodil jsem kalhoty přes šňůru. Drkotala mnou zimnice.

„Běž do postele, Danny. Já ti čaj přinesu,“ řekla maminka.

„Díky. Já si ho vezmu sám.“

Maminka slila vodu přes sítko do hrníčku.

„Chceš do něj rum?“ zeptala se.

„Jo, prosím tě.“

Maminka vzala lahvičku s rumem a odměřila dvě lžičky. Měla o mých potřebách pořád ještě miminkovské představy. Potom postavila hrníček na plechový podnos a řekla:

„Nechceš k tomu bábovku?“

„Ne, děkuju, já si vezmu jen aspirin.“

„To si vem a pořádně se přikrej. Mám tě jít ucpat?“

„Ne, já se nebudu potit. Jenom tak lehce.“

„I jen se vypoť pořádně.“

„Ne, mami. To mně tak zle není. Jenom si stáhnou rolety a zdřímnu si.“

„To bude nejlepší. Tak tě nemám jít ucpat?“

„Ne, děkuju,“ řekl jsem a usmál jsem se na ni. Pak jsem vyplul s čajem z kuchyně a vešel jsem do pokoje. Postavil jsem čaj na židli vedle postele, šel jsem ke skříni, otevřel jsem ji a vytáhl jsem tubu s aspirinem. Zavřel jsem skříň a otevřel jsem vnitřní okno. Venku už zase lilo. Bílé pršky zahalovaly řeku lehkou mlhou. Stáhl jsem rolety a zavřel jsem okno. V pokoji bylo teď temno a okno žlutohnědě světélkovalo. Šel jsem ke dveřím a zavřel jsem je. Rozhlédl jsem se. Čaj, aspirin, stažené rolety, postel. Vlezl jsem do postele a usadil jsem se v ní. Za záda jsem si narovnal dva polštáře na sedění. Vzal jsem tácek

s čajem a usrkl jsem z něho. Hodiny na stěně odtloukly čtyři. Usrkl jsem znova čaj. Byl hrozně horký. Chvilku jsem počkal, až vychladl, a pak jsem ho začal pít. Nechal jsem trochu na dně a postavil jsem tácek s hrníčkem na židli. A teď Irena. Upravil jsem si polštáře na ležení a přikryl jsem se až k bradě. Irena. Ale nejdřív modlit. Začal jsem. Pane Bože, prosím Tě, a šlo mi to velmi rychle. Rychle jsem přeříkal modlitbu a dnes mi nevadilo, že to nebylo dost zbožné. Neopakoval jsem nic. A teď Irena. Vzpomněl jsem si, jak jsem byl u nich a jak měla na sobě kostkovaný župan a nic pod ním. Na to jsem si vzpomněl důkladně. A z toho se mi vzpomnělo na jindy, jak jsem byl u nich v předsíni a Irena přišla v modrém japonském kimonu a podala mi ruku a já se na ni díval, jak jí ňadra vpředu zdvihala to kimono, a kimono spadalo rovně dolů vpředu z ňader a kolem pasu viselo volně a Irena se obrátila a šla do pokoje a zakopla o práh a uletěla jí jedna treпка s velikou modrou bambulí a ona se pro ni shýbla, a jak se shýbla, odhrnulo se jí kimono na zádech a v pasu jí vykukovala nahá kůže a Irena byla prima, a jednou jsme šli v zimě po stráni z Černé hory, Irena upadla a sukně se jí vyhrnuly a měla moc hezká kolena a bílé válenky. Myslel jsem na to všechno a začal jsem myslet, jak jsem na ni čekal jednou ráno v kvintě pod viaduktem u Skočdopolovic skladu, přišla v modrém kabátku s bílým olemováním kolem kapuce, když jsem se na ni díval zezadu, dělalo jí to na zádech hezké V, a na to všechno jsem myslel a na plovárnu, na plavky s bílýma šňůrama přes záda a tak dál, na její klín v těch plavkách a na úzkou cestičku mezi ňadry, kterou jsem viděl, když ležela na opalovacích prknech vedle mě na bříše. To byl můj život. Tohle byl můj život. Irena. A bavilo mě to. Celý Kostelec a revoluce a kluci a Irena. Hrozně mě to bavilo a hrozně jsem se na to na všechno těšil. Na všecičko. Zabořil jsem se do peřiny a zavřel jsem oči. Bylo mi příjemně. Vzpomněl jsem si,

ZBABĚLCI

že se v Praze bojuje a že Staroměstská radnice hoří. Bratřenci možná umírají na barikádách. Nebo spíš jsou zalezlí ve vile ve sklepě. Bylo mi pěkně. V Praze se bojovalo. Senzace. Ležel jsem v posteli a bylo mi příjemně teplo. To všechno bylo prima. Vůbec celý svět. A těšil jsem se. Potom už mi bylo jen dobře a příjemně bez myšlenek a usnul jsem. A spal jsem dlouho a něco se mi zdálo, ale zapomněl jsem co.